



Arrest

nr. 122 448 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Soussou origine, afkomstig uit Conakry, waar u uw hele leven heeft gewoond. U verklaart tot de 12de klas naar school te zijn geweest en daarna nooit gewerkt te hebben, u deed enkel het huishouden en ging naar de markt. Op 06 december 2009 werd u door uw vader tegen uw wil uitgehuwelijkt aan F. S. (...). Uw halfzus, A. B. D. (...), was al eerder het land ontvlucht omdat zij dreigde te worden uitgehuwelijkt. Zij werd in België samen met haar vriend erkend als vluchteling (CG nrs. 09/17780 en 09/17780B). Uw echtgenoot was een militair en er woonden permanent drie militairen bij jullie om het huis te bewaken. Bij het begin van jullie huwelijk werd u door uw echtgenoot geslagen en verkracht omdat u niet van hem hield. U werd drie dagen door hem opgesloten. U ging klagen bij uw vader maar die stuurde u terug naar uw echtgenoot. Daarna

besloot u zich bij de situatie neer te leggen omdat u door niemand geholpen werd. Vanaf dat moment gaf uw echtgenoot u geld in bewaring en kon u naar de markt gaan. Ondertussen had u echter ook een vriendje, F. S. (...). U kende hem al van voor uw huwelijk en was een viertal maanden voor het huwelijk een relatie met hem begonnen. U kon uw vriend ook tijdens uw huwelijk zo goed als dagelijks zien. Hij was een taxichauffeur en pikte u telkens op als u naar de markt ging, dan kon u enkele uren bij hem verblijven. Niemand was op de hoogte van jullie relatie. Op 25 september 2010 beviel u van uw dochter, A. S. (...). Volgens u is de kans groot dat zij de dochter is van uw vriend. In januari 2013 hoorde u van uw schoonzus dat zij uw dochter in de schoolvakantie wou meenemen naar het dorp om haar te besnijden. U wou dit niet maar uw schoonzus en uw echtgenoot maakten duidelijk dat u niet degene was die deze beslissing kon nemen. Om dit te vermijden besloot u samen met uw dochter het land te verlaten. U regelde samen met uw vriendje uw reis. Uw echtgenoot had u geld in bewaring gegeven, u verving het grootste deel van het geld in de tas door op maat geknipte papiertjes zodat het niet zou opvallen dat u geld had gestolen. Met dit geld betaalde u uw reis naar België. U vertrok per vliegtuig uit Guinee op 06 februari 2013 en kwam de volgende dag aan in België, waar u onmiddellijk asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest voor dat getuigt dat u een besnijdenis van het type 2 onderging en een medisch attest dat getuigt dat uw dochter niet werd besneden (dd 07.03.2013). U legt eveneens een attest neer dat u deelnam aan een activiteit van Gams op 09.09.2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen dat uw dochter zal worden besneden bij een terugkeer naar uw land van herkomst en vreest dat u zal verplicht worden om terug te keren naar uw echtgenoot.

Er zijn echter verschillende argumenten die uw algehele geloofwaardigheid fundamenteel ondermijnen, waardoor dient besloten te worden dat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste slaagt u er niet in eensluidende en coherente verklaringen af te leggen wat er voor zorgt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang komt. U slaagt er niet in duidelijkheid te scheppen over de manier waarop u met uw echtgenoot zou hebben samengeleefd. U verklaart dat u op een gegeven moment uw situatie had aanvaard en besloot om samen te leven met een man waarvan u niet hield. U had een strategie aangenomen waarbij u deed alsof u van hem hield. Sindsdien genoot u meer vrijheid in de relatie, kon u naar de markt gaan en gaf uw echtgenoot u geld in bewaring (gehoorverslag p.14, 18, 25-26). De ene keer verklaart u hierover echter dat u deze strategie nog maar pas had aangenomen, namelijk toen u hoorde dat uw dochter zou moeten besneden worden (gehoorverslag CGVS p.18), terwijl u elders verklaart dat u dit al deed na een week huwelijk, toen u besepte u dat u geen hulp kon krijgen en dat dit uw enige optie was (gehoorverslag CGVS p.26 en p.28). Wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd duidelijk te stellen wanneer u deze strategie aannam verandert u tot driemaal toe uw antwoord om dan te besluiten dat het vlak voor de besnijdenis van uw dochter zal zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.34-35). Het feit dat u niet duidelijk kunt stellen hoe uw verhouding met uw echtgenoot was schaadt in ernstige mate uw geloofwaardigheid. U bent immers reeds op 06 december 2009 gehuwd (gehoorverslag CGVS p.8), dit zorgt ervoor dat het contrast tussen beide stellingen dermate groot is dat het de geloofwaardigheid van uw huwelijk volledig ondermijnt. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat u zich niet duidelijk zou herinneren of u een maand dan wel meerdere jaren deze strategie zou hebben aangehouden.

Verder spreekt u zichzelf nog op verschillende andere punten tegen en wijzigt u uw verklaringen. Zo stelt u eerst dat u geen contact meer had met uw vriendje tijdens uw huwelijk om vlak daarna te verklaren dat u opnieuw contact met hem had sinds u naar de markt kon gaan op boodschappen, zijnde een week na uw huwelijk (gehoorverslag CGVS p.14-15). U kan evenmin duidelijk stellen wat u samen deed met uw vriend. U verklaart eerst dat u soms wel bij hem ging maar meer bij zijn vrienden, om dit daarna om te keren, zeggende dat u meer bij hem bent en soms met vrienden (gehoorverslag CGVS p.29). Ook bij uw vluchtroute bent u niet eenduidig, eerst verklaart u dat uw vriend u oppikte aan uw huis, waarna u zich onmiddellijk corrigeert en verklaart dat u een taxi nam om naar uw vriend te gaan (gehoorverslag CGVS p.17). Verder is het bovendien opmerkelijk dat u noch tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in de door u ingevulde vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor voor het Commissariaat-Generaal uw vriend ter sprake brengt. U zegt dat daar niet werd naar gevraagd (gehoorverslag CGVS p.31), maar gezien de belangrijke rol die uw vriend lijkt te spelen in uw leven en hij uw vertrek uit Guinee organiseerde (gehoorverslag CGVS p.17), valt te verwachten dat u hem spontaan ter sprake zou brengen wanneer u het over uw problemen in uw land van herkomst

heeft. Temeer u vermoedt dat hij de vader van uw dochter is (gehoorverslag CGVS p.28) en u aangeeft tijdens het interview op DVZ verkeerdelijk de leeftijd van uw vriend opgaf in plaats van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.31, administratief dossier DVZ p.5). Tot slot stemmen ook uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal in verband met uw woonplaats in Guinee niet overeen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor uw huwelijk steeds in de wijk Hamdalaye te hebben gewoond en dat uw vader daar nog steeds verblijft (administratief dossier DVZ p.4 en familiesamenstelling punt 1), terwijl u voor het Commissariaat-Generaal verklaart in de wijk Jean-Paul II te hebben gewoond. U kan geen verklaring geven voor deze vergissing, behalve dat u op dat moment in de war was (gehoorverslag CGVS p.6). Bij het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u verder ook de naam van de vader van uw halfzus op maar verklaart u verder niets van hem te weten (familiesamenstelling punt 3), terwijl u bij het gehoor voor het Commissariaat-Generaal zijn naam niet kent maar wel weet te zeggen dat hij reeds lang overleden is (gehoorverslag CGVS p.8). U kent bij uw eerste interview tot slot ook de namen van uw schoonouders niet (familiesamenstelling punt 8), terwijl u deze bij het Commissariaat-Generaal wel probleemloos kunt opnoemen (gehoorverslag CGVS p.10-11). Deze veelvuldige tegenstrijdigheden en incoherenties binnen cruciale aspecten van uw asielrelaas zorgen ervoor dat uw geloofwaardigheid fundamenteel wordt ondermijnd.

Uit het bovenstaande volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen gedwongen huwelijk. Bovendien zijn er verschillende argumenten aan te halen waardoor ook dit gedwongen huwelijk onwaarschijnlijk blijkt. U verklaart dat u geen enkel vermoeden had dat u zou worden uitgehuwelijkt, u werd slechts op de dag van het huwelijk bericht dat u reeds getrouwd was. U beweert dat zij zelfs op de dag van uw huwelijk u niet vertelden dat u zou trouwen maar een smoesje verzonnen, namelijk dat uw vader een offer organiseert, om de voorbereidingen te verklaren (gehoorverslag CGVS p.8 en p.20-22). U zou nooit uw toestemming hebben gegeven voor dit huwelijk en die werd u ook niet gevraagd (gehoorverslag CGVS p.27). Deze verklaringen zijn echter in strijd met de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-Generaal en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013). Hieruit blijkt dat er een intensieve fase van onderhandelingen aan het huwelijk voorafgaat, waarbij de familie van beide partijen nauw wordt betrokken. Het is daarbij dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat u niets zou hebben gemerkt van het op handen zijnde huwelijk en dat u niet betrokken werd bij de voorbereidingen ervan. Vervolgens blijkt uit deze informatie dat een meisje, dat voldoende op de hoogte is van haar rechten en dat de kracht en het karakter heeft om zich tegen de beslissing van de familie te verzetten, aan een gedwongen huwelijk kan ontsnappen. Gezien uw durf en wilskracht om uw familie en het land te verlaten en uw verklaringen omtrent de relatie die u er met uw vriendje op na hield, kan er van u worden verwacht dat u daadwerkelijk over dergelijk karakter beschikt. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat niemand een meisje fysiek kan dwingen om een man te trouwen die ze niet wil, als ze zelf over voldoende persoonlijkheid beschikt. Het feit dat een meisje de kandidaat, die door haar familie werd voorgesteld, afwijst, wil niet zeggen dat ze uit de familiekring zal worden verstoten. Evenwel kan dit betekenen dat ze te maken kan krijgen met verbaal geweld. In het licht van deze informatie is het dan ook zeer opmerkelijk dat u geen enkele mogelijkheid zou hebben gehad om zich tegen dit huwelijk te verzetten. Het is uiterst ongeloofwaardig dat u op de dag van uw huwelijk openlijk en in de aanwezigheid van familie en burens door uw tante en uw vader zou zijn geslagen opdat u dit huwelijk zou aanvaarden, zonder dat daar enige reactie op kwam (gehoorverslag CGVS p.22). De informatie stelt namelijk dat een gedwongen huwelijk steeds minder positief wordt benaderd en aanvaard. Het merendeel van de Guineese samenleving erkent vandaag dat een huwelijk, zonder het akkoord van beide partners vaak tot echtscheidingen leidt en dat de toestemming van beide echtgenoten een belangrijke voorwaarde is voor een geslaagd, langdurig huwelijk. Vervolgens stelde u dat u geen hulp kon vragen aan (vrouwen-)organisaties, omdat u niet op de hoogte was van hun bestaan (gehoorverslag CGVS p.26). Nochtans blijkt uit voormelde informatie dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde. Bovenstaande opmerkingen zorgen ervoor dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u zou gedwongen zijn geweest om te huwen.

Verder is het bijzonder onwaarschijnlijk dat, indien u werkelijk gehuwd was, niemand ooit een vermoeden zou hebben gehad over uw buitenechtelijke relatie. Het is in de eerste plaats zeer onwaarschijnlijk dat u binnen uw vermeende huwelijk zoveel vrijheid zou hebben genoten om uw vriend te kunnen ontmoeten. Uw echtgenoot zou u in eerste instantie drie dagen hebben opgesloten omdat u zich verzet had tegen het huwelijk maar nadien vertrouwde hij u zijn geld toe en kon u dagelijks

naar de markt gaan (gehoorverslag CGVS p.25). De enige verklaring die u biedt voor deze ommezwaai en dit verregaand vertrouwen is het feit dat er niemand anders was om eten klaar te maken voor uw schoonmoeder (gehoorverslag CGVS p.26 en p.35). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien ook uw schoonzus bij jullie inwoonde en zij deze taak op zich kon nemen (gehoorverslag CGVS p.12 en p.35) en u eerder verklaarde dat er drie militairen bij jullie woonden die u dienden te bewaken (gehoorverslag CGVS p.11). Ook uw vader had verklaart u meer te zullen controleren nadat uw zus was gevlucht om aan een gedwongen huwelijk te ontkomen (gehoorverslag CGVS p.24). In dit kader is het derhalve onwaarschijnlijk dat u binnen uw huwelijk een dergelijke vrijheid zou hebben genoten zodat u dagelijks uw vriendje kon ontmoeten. Volgens uw verklaring kwam hij u oppikken met zijn taxi om een paar uur samen door te brengen en u naar de markt te brengen (gehoorverslag CGVS p.15 en p.28), zonder dat ook maar iemand daar een vermoeden over had (gehoorverslag CGVS p.28-29). Hoewel u verklaart uw relatie geheim te hebben gehouden (gehoorverslag CGVS p.15) blijkt dit niet uit uw verdere verklaringen. Zo verklaart u ook bij vrienden van hem langs te gaan (gehoorverslag CGVS p.29) en soms samen op café te gaan (gehoorverslag CGVS p.38). Dit getuigt er niet van dat u deze relatie angstvallig geheim zou willen houden uit vrees voor de reactie van uw echtgenoot of uw vader. Dit zorgt er nogmaals voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin u leefde en gedwongen uitgehuwelijkt zou zijn in uw land van herkomst en dat u enige vrees zou dienen te koesteren omwille van uw echtgenoot of vader bij een terugkeer.

Wat tot slot uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter betreft kan er op gewezen worden dat aangezien uw algehele geloofwaardigheid al werd ondermijnd en er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u gedwongen werd uitgehuwelijkt, er ook geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin uw dochter zou worden blootgesteld aan besnijdenis, noch aan het gegeven dat u zich niet tegen haar besnijdenis zou kunnen verzetten. U genoot een behoorlijke scholing, u ging tot uw zestiende naar school (gehoorverslag CGVS p.5), en heeft steeds in een stedelijk milieu gewoond (gehoorverslag CGVS p.6). Bovendien werd eerder al aangetoond dat u enige vrijheid genoot en u niet afkomstig bent uit een uiterst conservatief milieu zoals u laat uitschijnen. Zo kon uw schoonzus probleemloos als gescheiden vrouw, samen met haar kinderen, intrekken bij u en uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.12). Verder kan er uit uw vertrek uit uw land van herkomst worden afgeleid dat u als een zelfstandige en ondernemende vrouw kan worden beschouwd. De relatie die u verklaart aan te zijn aangegaan met uw vriendje toont eveneens aan dat u geen schrik heeft om tegen de wil van uw familie in te gaan en dat u er in slaagde dit zonder enige steun van familie of vrienden vol te houden (gehoorverslag CGVS p.23-24). Dit leidt tot de conclusie dat u wel degelijk de capaciteiten bezit om uw dochter tegen besnijdenis te beschermen. Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les mutilations génitales féminines – april 2013) blijkt namelijk dat er in zich in Guinee een mentaliteitswijziging voordoet op vlak van besnijdenis. Bij besnijdenis is vooral de instelling van de moeder doorslaggevend en steeds meer moeders besluiten hun dochter niet te laten besnijden. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de laatste officiële cijfers uit 2005 niet minder dan 96 percent bedraagt, dient in rekening te worden gebracht dat dit cijfermateriaal dateert van ruim acht jaar geleden. Recent onderzoek op het terrein leert dat er zich sindsdien een belangrijke afname van dit fenomeen voordeed. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok (Rapport de mission en République de Guinée (29 octobre – 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012). De in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR (een consortium bestaande uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, financieel gesteund door USAID) reflecteerden dezelfde bevindingen. Voor deze studie werden in geheel Guinee 4407 personen tussen 18 en 55 jaar oud bevestigd, die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden. De mannen en vrouwen die deelnamen aan dit onderzoek verklaarden dat meer dan de helft van hun dochters niet besneden waren (50,7%), waarbij een beduidend hoger percentage werd opgetekend in Conakry (69,1%) en Moyenne Guinée (63,4%). In lijn hiermee verklaarde Dokter Morissanda Kouyaté op 13 februari 2013 op Radio France Internationale (RFI) tenslotte dat 'la tendance est à la baisse partout dans le monde où la pratique existe. Les derniers chiffres montrent que les pays les plus hostiles (...) comme la Guinée (...) aujourd'hui se retrouvent au bas de l'échelle, avec une réduction de plus de 20%'. Zodoende kan redelijkerwijs worden besloten dat in het bijzonder de jongere generatie in steden almaar minder aan de traditionele praktijk van besnijdenis wordt blootgesteld. In het licht van deze informatie en gelet op uw achtergrond als een zelfstandige, mondige en geschoolde vrouw, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u voldoende weerbaar bent om in te gaan tegen familiale en/of sociale druk om uw dochter te laten besnijden. Het is in deze dan ook weinig waarschijnlijk dat u geen meisjes kent die niet worden besneden en geen andere vrouwen kent die tegen besnijdenis gekant zijn (gehoorverslag CGVS p.36). Bovendien verklaart u dat

momenteel meisjes heel vroeg worden besneden, namelijk in de eerste maanden na hun geboorte (gehoorverslag CGVS p.36). Dit wordt echter niet bevestigd door de voorhanden zijnde informatie. Hierbij is er sprake van dat meisjes worden besneden vooraleer ze op een leeftijd komen waarbij ze hun wil kunnen laten blijken maar is er geen sprake van een evolutie waarbij meisjes op steeds jongere leeftijd zouden worden besneden. Wat bovendien weinig waarschijnlijk is aangezien besnijdenis onder andere wordt beschouwd als een overgangsritueel naar de adolescentie. Er is volgens informatie van het Commissariaat-generaal verder ook geen sprake van fysieke bedreiging of discriminatie op het gebied van werk of vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Te meer omdat u in Conakry woont en omwille van de beslissing uw dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden vervolgd door de overheid. Het is verder weinig waarschijnlijk dat u nog geen enkele campagne tegen besnijdenis zou hebben opgemerkt en er bij blijft dat iedereen in Guinee wordt besneden (gehoorverslag CGVS p.36-37). Gezien er eerder al werd aangetoond dat u behoorlijk wat vrijheid genoot binnen uw huwelijk, dagelijks naar de markt kon en verschillende contacten had buiten uw familie, zoals met de vrienden van uw vriendje, is het weinig waarschijnlijk dat u nog nooit dergelijke acties zou hebben opgemerkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Guinese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw van Guinée is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI ». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinée, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guinese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Uw verklaring dat u nooit dergelijke acties had opgemerkt had opgemerkt zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat de vrees voor de besnijdenis van uw dochter de onmiddellijke aanleiding was tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u in dat geval toch enige inspanningen zou hebben ondernomen om zich over het onderwerp in te lichten vooraleer te besluiten het land te verlaten. Het medisch attest van uw dochter waarin wordt bevestigd dat uw dochter nog niet werd besneden is verder op zich geen aanwijzing dat u daadwerkelijk diende te vrezen dat zij zou besneden worden.

De overige documenten die u neerlegde, namelijk dat u zelf een besnijdenis van het type 2 onderging en een attest van Gams, kunnen evenmin bovenstaande appreciatie wijzigen. Het attest van Gams is enkel een indicatie dat u verklaart tegen besnijdenis gekant te zijn maar is geen aanwijzing voor de vrees voor uw dochter. Wat betreft uw eigen besnijdenis blijkt uit de toegevoegde informatie, dat de herbesnijdenis in Guinee zich enkel in twee precieze gevallen kan voordoen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis, met name (1) na een 'medische besnijdenis' of (2) na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis. Buiten deze twee gevallen bestaan er geen andere vormen van herbesnijdenis in Guinee. U haalde op geen enkel moment aan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zich in één van deze twee situaties te bevinden. In bepaalde - zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het gaat om minderjarigen- kan de echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. U bent noch een minderjarige, noch haalde u voor het Commissariaat-generaal aan dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis eiste.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus “Guinee: veiligheidssituatie”, oktober 2013). »

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Uit de inhoud van het verzoekschrift kan eveneens worden afgeleid dat verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet (oud artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet). De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Betreffende de niet nader gepreciseerd opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat er in haren hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te worden vastgesteld. Verzoekende partij stelt dat, om haar persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Guinee en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Voor het overige wenst zij haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal te benadrukken en te bevestigen. Zij voegt hier nog aan toe dat "*Jean Paul II*" een zeer kleine wijk is gelegen in de wijk "*Hamdalaye*", welke behoort tot de gemeente "*Ratoma*".

2.2.4.2. Waar verzoekende partij aanhaalt dat men zich bij de beoordeling van haar asielaanvraag niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen, stelt de Raad vast dat dergelijke lezing niet blijkt uit de bestreden beslissing. Integendeel wordt in deze beslissing meermaals verwezen naar de objectieve landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Verzoekende partij licht bovendien niet concreet toe met welke specifieke elementen verwerende partij dan wel rekening had moeten houden en hoe deze elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen.

Betreft de poging om haar opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen omtrent haar woonplaats goed te praten, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en dat toen het volgende werd verklaard: "*Toen ben ik hier gekomen, ik heb wel de naam van Hamdalaye genoemd maar ik was op dat moment in de war, ik heb me vergist.*" (administratief dossier, stuk 6, p. 6). Gelet op deze verklaringen, stelt de Raad vast dat het door verzoekende partij aangebrachte excuus als een *post-factum*-verklaring moet worden beschouwd die niet te rijmen valt met hetgeen zij eerder heeft gesteld. Aangaande de bemerking dat verzoekende partij voor het overige blijft bij de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat het louter volharden in de eerder afgelegde verklaringen uiteraard geen afbreuk kan doen aan de talloze tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die in de bestreden beslissing vermeld staan.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin verzoekende partij zou hebben geleefd en gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt in haar land van herkomst en dat zij enige vrees zou koesteren ten aanzien van haar echtgenoot of vader bij haar terugkeer, verklaart verzoekende partij dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt op 6 december 2009, toen zij pas 16 jaar was. Zij licht toe dat men haar voorhield dat haar vader bezig was met zijn gebruikelijke rituelen, dat zij rond 19u door haar tante naar de toiletten werd geroepen om zich te wassen, dat zij vervolgens werd teruggeleid naar de woonkamer, waar tot haar verbazing verscheidene mensen aanwezig waren, dat zij diende plaats te nemen op een stoel en dat haar tante haar toen meedeelde dat zij vanaf nu zou samenwonen met F. S., een kennis van haar vader die veel ouder is dan haar. Verzoekende partij vervolgt dat zij toen zowel door haar tante als haar vader werd geslagen, dat zij rond 2 uur 's nachts door drie militairen bij haar man werd gebracht, dat zij diezelfde nacht door haar echtgenoot werd aangerand, waarna men haar naar het ziekenhuis bracht, dat zij vervolgens niet terecht kon bij haar vader, die haar terugstuurde naar haar echtgenoot en dat zij, eens terug thuis bij haar echtgenoot, door hem werd geslagen en opgesloten in een kamer. Tijdens deze opsluiting heeft zij de tijd gehad om na te denken en heeft zij besloten dat het beter was om de schone schijn op te houden. Zij werd echter door de ganse familie als een slavin behandeld. Haar schoonzussen hoefden niets te doen, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij wenst verder nog te benadrukken dat haar man nog gehuwd was met een andere dame en dat hij slechts om de twee dagen bij haar op bezoek kwam. Dit is een reden waarom het voor haar op dat moment mogelijk was om haar vriendje te ontmoeten.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij geen enkel geloof kan hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden gedwongen huwelijk omdat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de manier waarop zij met haar echtgenoot zou hebben samengeleefd. Zo legt zij zeer wisselende verklaringen af over het moment waarop zij zou hebben besloten om te doen alsof zij van haar man hield, hetgeen een cruciaal moment betreft in haar asielrelaas, aangezien deze houding gepaard ging met een veel grotere vrijheid, die verzoekende partij toeliet dagelijks het huis te verlaten om stiekem haar vriendje te zien. Verwerende partij vindt het uiterst onwaarschijnlijk dat verzoekende partij zich niet zou herinneren of zij nu een maand dan wel meerdere jaren deze 'strategie' zou hebben aangehouden. Zij is dan ook de mening toegedaan dat het contrast tussen deze verklaringen dermate groot is dat het de geloofwaardigheid van haar huwelijk volledig ondermijnt. Verwerende partij motiveert tevens dat de geloofwaardigheid van dit zogenaamde gedwongen huwelijk nog verder wordt ondergraven door de vaststelling dat verzoekende partij eveneens tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd omtrent het moment waarop zij contact had met haar vriend, wat zij tijdens de ontmoetingen met haar vriend deed en de wijze waarop zij is gevlucht. Verwerende partij stelt verder nog vast dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment deze vriend ter sprake brengt en dat zij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over haar woonplaats, de vader van haar halfzus en de naam van haar schoonouders. Verwerende partij vervolgt in haar bestreden beslissing dat haar vaststelling dat zij geen enkel geloof kan hechten aan de bewering van verzoekende partij dat zij zou gedwongen zijn geweest om te huwen eveneens berust op de bevinding dat haar verklaring dat zij geen enkel vermoeden had dat zij zou worden uitgehuwelijkt en dat zij hier ook nooit toestemming voor zou hebben gegeven, zeer onwaarschijnlijk is, de landeninformatie waarover zij beschikt in acht genomen. Verwerende partij stipt hierbij meermaals aan dat uit de verklaringen en uit het gedrag van verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij de durf en de wilskracht heeft om zich tegen een dergelijk huwelijk te verzetten. Tot slot zet verwerende partij uiteen waarom zij het bijzonder onwaarschijnlijk vindt dat niemand ooit een vermoeden zou hebben gehad over haar buitenechtelijke relatie en dat verzoekende partij (nadat zij eerst werd geslagen en opgesloten) plots zoveel vrijheid zou hebben gekregen. Haar uitleg dat niemand anders bereid was om het eten klaar te maken voor haar schoonmoeder wordt door verwerende partij niet aanvaard.

Verzoekende partij tracht deze uiterst omstandige motivering goed te praten door grotendeels haar verklaringen te herhalen, te benadrukken dat zij reeds nadat zij werd opgesloten de bedenking heeft gemaakt om zich 'te gedragen', waardoor zij meer vrijheid kreeg van haar echtgenoot – hetgeen neerkomt op het zich scharen achter één versie van de door haar weergegeven feiten – te onderstrepen dat zij door de ganse familie als een slavin werd behandeld en dat haar schoonzussen dus niets hoefden te doen in het huishouden en erop te wijzen dat haar man bovendien nog gehuwd was met een andere vrouw, waardoor hij afwisselend twee dagen bij haar en twee dagen bij zijn andere vrouw verbleef. Hiermee wenst verzoekende partij alsnog aannemelijk te doen overkomen dat zij de vrijheid en de gelegenheid had om dagelijks haar vriendje te ontmoeten. Deze argumenten kunnen niet

door de Raad worden aanvaard. Ten eerste duidt de Raad erop dat het louter herhalen van de reeds afgelegde verklaringen en het zich louter vastklampen aan één versie van de weergegeven feiten niet volstaan om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Enerzijds dient verzoekende partij concrete argumenten aan te brengen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, anderzijds kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij vanaf het begin eenduidige en nauwkeurige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat zij haar land is ontvlucht, waarbij de Raad nog opmerkt dat het moment waarop zij deze bepaalde 'strategie' heeft aangenomen één van de hoekstenen van haar asielrelaas uitmaakt. Ten tweede stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij tot twee keer toe als uitleg geeft dat zij elke dag naar de markt mocht gaan omdat er niemand anders was om het eten klaar te maken voor haar schoonmoeder (administratief dossier, stuk 6, p. 26 en 35), hetgeen in dezelfde lijn ligt als het in het verzoekschrift aangevoerde verweer dat zij door haar schoonfamilie als slaaf werd behandeld en dat zij alleen diende in te staan voor het huishouden. Zoals reeds werd gesteld, volstaat deze uitleg niet volgens verwerende partij. De opmerking dat haar echtgenoot niet altijd bij haar was en om de twee dagen naar zijn andere vrouw ging, kan volgens de Raad evenmin een ander licht werpen op het motief in kwestie, gelet op de door verwerende partij gedane vaststellingen. Volledigheidshalve wenst de Raad er in dit verband op te wijzen dat verzoekende partij tijdens haar gehoor meerdere keren uitdrukkelijk heeft aangegeven dat er in haar huis permanent militairen aanwezig waren die haar moesten bewaken omdat zij niet naar buiten mocht en dat er dus altijd iemand bij haar was om haar te controleren (administratief dossier, stuk 6, p. 11, 13).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift nog het volgende rapport van UNHCR bijbrengt: "*Guinée: information sur la fréquence des mariages forcés; les lois touchants les mariages forcés; la protection offerte par l'Etat; la possibilité pour les femmes de refuser un mariage forcé (2009-sept.2012)*" (stuk 6, deel 2). De Raad stelt vast dat de hierin vermelde informatie over de mogelijkheden voor (jonge) vrouwen om een gedwongen huwelijk te weigeren, volledig in lijn ligt met de informatie die verwerende partij in haar beslissing aanhaalt. Dit rapport toont dan ook niet aan dat de informatie waarop verwerende partij zich in haar beslissing baseert, onjuist is.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert aan dat men rekening dient te houden met het feit dat haar moeder eveneens het slachtoffer is geweest van een gedwongen huwelijk. Zij stelt dat haar moeder nooit gelukkig is geweest met haar vader en dat zij door hem ernstig geslagen werd. Zij tracht in haar verzoekschrift aan te tonen dat haar vader zijn dochters beschouwt als handelswaar. Volgens verzoekende partij houdt de bestreden beslissing evenmin rekening met het feit dat haar halfzus in België werd erkend als vluchteling (verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie bij van de identiteitskaart van haar halfzus, zie stuk 3). Haar zus vluchtte in 2009 naar België om te ontsnappen aan een gedwongen huwelijk. Verzoekende partij benadrukt dat, hoewel elk dossier individueel dient te worden beoordeeld, het *in casu* twee zussen betreft met hetzelfde profiel. Zij begrijpt niet waarom voor de ene zus wordt aangenomen dat zij door haar vader gedwongen werd om te huwen terwijl dit voor de andere zus dan niet het geval zou zijn. Verwerende partij had volgens haar op zijn minst moeten nagaan of in het dossier van haar zus "*de vader op eenzelfde manier werd beschreven*". Tot slot wenst verzoekende partij er nog op te wijzen dat, na de vlucht van haar halfzus, de eer van haar vader reeds enorm gekrenkt was en dat hij koste wat het kost wou verhinderen dat ook zij de kans zou krijgen om te vluchten.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar bewering dat zij gedwongen werd om te huwen met een vriend van haar vader alsnog aannemelijk tracht te doen overkomen door erop te wijzen dat haar vader, een gewelddadige man die voor haar moeder ook al geen respect toonde, zijn dochters louter als handelswaar beschouwt en dat ook haar halfzus reeds gevlucht is omwille van een gedwongen huwelijk en dat zij in België als vluchteling werd erkend. De Raad wijst er echter op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Zoals in de bestreden beslissing vermeld staat en in onderhavig arrest bevestigd wordt, kan, gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden gedwongen huwelijk, waardoor zij dan ook niet aannemelijk maakt dat zij haar echtgenoot en/of haar vader zou vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, eenzelfde beoordeling van haar asielaanvraag niet worden verantwoord. Verzoekende partij kan zich bijgevolg niet zonder meer steunen op de erkenning van haar halfzus – waarbij dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij verklaart dat zij dezelfde moeder hebben doch niet dezelfde vader – teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de

vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.7.1. Verzoekende partij vindt het zeer opmerkelijk dat verwerende partij niet veel aandacht heeft besteed aan de besnijdenis die zij in Guinee heeft ondergaan. Zij stelt vast dat, hoewel zij tijdens haar gehoor een medisch attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij een besnijdenis heeft ondergaan van het type 2, verwerende partij hier niet verder op ingegaan is. Men heeft haar niet de kans gegeven om uiteen te zetten *“wat haar vrees voor herbesnijdenis concreet inhoudt”*. Nochtans vormt dit medisch attest een begin van bewijs van het feit dat zij reeds zware vervolgingen heeft ondergaan in haar land van herkomst. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat zij behoort tot de sociale groep van de vrouwen, dat een besnijdenis te vergelijken is met foltering, dat Guinee het land is met het hoogste aantal besneden vrouwen, dat vrouwen er vreselijk worden behandeld en er duidelijk een zeer ondergeschikte positie aannemen in de samenleving, dat besneden vrouwen verminkt zijn voor de rest van hun leven en enorme fysieke en psychische gevolgen overhouden aan dergelijke praktijken en dat vervolging door de lokale autoriteiten voor dergelijke praktijken nihil is en dat vrouwen in Guinee dus niet kunnen rekenen op de bescherming van hun autoriteiten. Verzoekende partij vindt de stelling van verwerende partij dat *“de traditionele praktijk reeds ondergaan is en men dus geen internationale bescherming kan krijgen”* totaal foutief. Verzoekende partij verwijst naar artikel 57/7bis (thans artikel 48/7) van de vreemdelingenwet en zij hamert erop dat *in casu* de bewijslast wordt omgekeerd. Aangezien zij reeds in het verleden het slachtoffer is geworden van vervolging, is er een duidelijke aanwijzing dat haar vrees voor vervolging gegrond is. Volgens verzoekende partij is het aan verwerende partij om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit verband verwijst verzoekende partij naar het arrest *“RC v Zweden”* van het EHRM (verzoekschrift, stuk 5). Er dient volgens verzoekende partij eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen moet worden beoordeeld *“met een welbepaalde soepelheid”*. Dienaangaande verwijst verzoekende partij en citeert zij enkele paragrafen uit de UNHCR-Proceduregids. Ook haalt zij aan dat, om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, rekening dient te worden gehouden met de persoonlijkheid van de betrokkene, zo onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en eventuele psychologische stoornissen. Verzoekende partij besluit vervolgens dat verwerende partij echter geen rekening heeft gehouden met *“voormelde fundamentele aanwijzingen”*, waarna zij *“nogmaals onderstreept”* dat *“indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's”*. Verzoekende partij geeft hierbij nog een passage weer uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008.

Verzoekende partij besluit dat verwerende partij geen bewijs naar voor heeft gebracht om aan te tonen dat de reeds eerdere vervolging zich niet opnieuw zal voordoen indien zij terugkeert naar haar land van herkomst. Het zich beperken tot de stelling dat herbesnijdenissen slechts voorkomen in twee gevallen, volstaat niet, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij tracht de informatie waarop deze stelling gebaseerd is te nuanceren in haar verzoekschrift. Zij concludeert dat men niet kan stellen dat herbesnijdenis enkel plaatsvindt in deze twee gevallen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het *“Algemeen Ambtsbericht Guinee”* d.d. maart 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 4) en naar *“het arrest dd 13 december 2012”* van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verzoekschrift, stuk 8).

2.2.7.2. Verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen terecht op dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer *“er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”* en dat dit, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet inhoudt dat verwerende partij dient te bewijzen dat de vervolging of de ernstige schade zich niet meer zal voordoen, maar wel dat de commissaris-generaal goede redenen kan aanhalen om aan te nemen dat die vervolging of die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad is samen met verwerende partij (in haar nota met opmerkingen) van oordeel dat *in casu* goede redenen werden aangehaald in de bestreden beslissing om aan te nemen dat verzoekende partij niet opnieuw zal worden besneden indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Verwerende partij stelt dienaangaande het volgende in haar nota met opmerkingen:

“(i) Verzoekster, die zelf het attest van besnijdenis voorlegde, haalde geen enkele omstandigheid aan die haar enige vrees zou inboezemen ten opzichte van haar eerdere verminking, zelf niet wanneer haar uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal naar andere redenen werd gevraagd die haar terugkeer naar Guinee zouden verhinderen. Daar waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift wijst op het gegeven dat zij reeds in het verleden is besneden en betoogt dat uit artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet het vermoeden had moeten worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar haar land

van herkomst een gegronde vrees heeft om het slachtoffer te worden van een herbesnijdenis, dient te worden opgemerkt dat, indien verzoekster daadwerkelijk vreesde in haar land van herkomst opnieuw te worden besneden of een nieuwe vorm van genitale vrouwenverminking te ondergaan, redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij van deze vrees voor vervolging eerder in haar asielprocedure minstens enige melding zou hebben gemaakt, hetgeen zij echter heeft nagelaten te doen. Waar verzoekster in huidig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal het blijkbaar niet nodig achtte verzoekster hier over te horen of haar de kans te geven uit te leggen wat voor haar vrees voor herbesnijdenis concreet inhoudt, merkt verweerder op dat verzoekster heeft nagelaten dit zelf aan te halen. Verweerder verwijst dienaangaande naar pagina 43 van het gehoorrapport. Van een asielzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarenboven preciseert verzoekster evenmin in het kader van het voorliggende verzoekschrift in concreto dat, waarom of in welke omstandigheden zij opnieuw slachtoffer zou dreigen te worden van genitale vrouwenverminking. Het in het kader van onderhavig beroep aanvoeren van een nieuwe vervolgingsgrond en hierop gestoelde nieuwe vervolgingsvrees, zonder deze nieuwe vrees nader uit te werken, is niet ernstig.

(ii) Bovendien wees de commissaris-generaal er terecht op dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald "(SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12) dat er in Guinee geen sprake blijkt te zijn van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type II. De loutere bewering van verzoekster dat "men niet kan stellen dat herbesnijdenis zich enkel in deze twee gevallen zou afspelen" en de vaststelling dat het ambtsbericht september 2011 vermeldt dat men over herbesnijdenis geen informatie kon verkrijgen, is in het geheel niet afdoende om de informatie van het Commissariaat-generaal, die werd verzameld tijdens een gezamenlijke missie in Guinee van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in november 2011 en waaraan tevens recentere informatie werd toegevoegd op basis van een Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, die op een zorgvuldige, objectieve en onpartijdige wijze is verzameld, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, te weerleggen. Verzoekster beweert in voorliggend verzoekschrift te vrezen voor een herbesnijdenis, wat echter bezwaarlijk kan overtuigen nu blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat dit uitsluitend voorkomt bij zeer jonge meisjes en nog tijdens de periode van genezing na de besnijdenis en enkel in zeer uitzonderlijke gevallen waarin de besnijdenis niet correct of volledig werd uitgevoerd. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij als volwassen vrouw die reeds deze traditionele praktijk in het verleden heeft ondergaan, het slachtoffer dreigt te worden van herbesnijdenis te meer nu uit het medisch attest niet blijkt dat een nieuwe besnijdenis zich zou opdringen.

(iii) Tot slot stelde de commissaris-generaal terecht vast dat, verzoekster op geen enkel ogenblik aanhaalde dat zij zich in één van deze situaties zou bevinden, noch dat haar echtgenoot een tweede besnijdenis eiste. Bovendien merkt verweerder op dat gezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk, er bezwaarlijk kan aangenomen worden dat verzoeksters echtgenoot een nieuwe vorm van besnijdenis zou eisen. Verzoekster preciseerde, zoals hoger reeds opgemerkt, in voorliggend verzoekschrift evenmin in concreto dat, waarom of in welke omstandigheden zij opnieuw slachtoffer zou dreigen te worden van genitale vrouwenverminking." De Raad sluit zich aan bij het voormelde en merkt daarbij nog op dat de informatie die verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt (stukken 4, 6 en 7), niet specifiek over herbesnijdenis handelt en als dusdanig evenmin van aard is voormelde informatie van verwerende partij te weerleggen.

2.2.8.1. Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor besnijdenis van haar dochter, stelt verzoekende partij dat zij het betreuenswaardig vindt dat verwerende partij de realiteit uit het oog verliest en de ernst van de situatie onderschat. Uit het reeds aangehaalde ambtsbericht blijkt immers dat de vrouw in Guinee een zeer ondergeschikte positie inneemt, dat 95% van de Guineese vrouwen een vorm van genitale verminking heeft ondergaan en dat er dus zeker geen sprake is van een daling zoals verwerende partij aanhaalt in haar beslissing. Indien er al sprake zou zijn van een lichte daling, is dit te zien bij de hoogopgeleide elite in de stad, zo meent verzoekende partij. Zij voert aan dat het in de praktijk voor de meeste vrouwen nog steeds onmogelijk is om zich te onttrekken aan FGM. Volgens het door haar bijgebrachte ambtsbericht zijn de middelen, opleiding en/of rechtspositie voor het overgrote deel van de jonge vrouwen onvoldoende om alleen in een vreemde omgeving op een redelijke wijze te overleven. Verzoekende partij benadrukt dat zij geen hoogopgeleide vrouw is en dat zij geen partner meer heeft. Tevens onderstreept zij dat strafrechtelijke vervolging voor dergelijke feiten zelden voorkomt

in Guinee en dat de autoriteiten dus geen daadwerkelijke bescherming kunnen bieden. Verzoekende partij besluit dat uit het door haar bijgebrachte ambtsbericht blijkt dat noch zijzelf noch haar autoriteiten in staat zullen zijn om haar dochter te beschermen tegen een besnijdenis. Ter staving van haar betoog brengt verzoekende partij nog een nieuwsbericht, een rapport (verzoekschrift, stuk 6, deel 1 en stuk 7) en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 9) bij.

2.2.8.2. De Raad wenst er in de eerste plaats aan te herinneren dat in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd wordt dat aangezien de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds ernstig ondermijnd werd en er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het gedwongen huwelijk van verzoekende partij en de omstandigheden waarin zij met haar echtgenoot zou hebben samengeleefd, er ook geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin haar dochter zou worden blootgesteld aan besnijdenis en evenmin aan het gegeven dat verzoekende partij zich niet zou kunnen verzetten tegen een besnijdenis van haar dochter. Verwerende partij motiveert in haar beslissing bovendien op omstandige wijze waarom zij de mening is toegedaan dat verzoekende partij wel degelijk over de capaciteiten bezit om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen.

De Raad wijst er verder op dat uit informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verwerende partij toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 19, deel 2), blijkt dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Het risico dat deze ouders zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Uit deze informatie blijkt tevens dat het in de eerste plaats de moeder is die de beslissing neemt om haar dochter al dan niet te laten besnijden. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes. Uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie kan derhalve worden vastgesteld dat er – los van een discussie over het prevalentiecijfer – wel degelijk een mentaliteitswijziging aan de gang is in Guinee met betrekking tot vrouwenbesnijdenis en dat er wel degelijk daadwerkelijke bescherming wordt geleverd door de Guineese autoriteiten (al dan niet in samenwerking met de aldaar aanwezige organisaties die zich inzetten voor vrouwenrechten).

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het ambtsbericht, een artikel en een rapport over vrouwenbesnijdenissen, stelt de Raad vast dat het voormelde ambtsbericht geen afbreuk doet aan de informatie waarop verwerende partij zich steunt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het door verzoekende partij (gedeeltelijk) bijgebrachte ambtsbericht meermaals verwijst naar deze landeninformatie (zie p. 39 en 41). Dit ambtsbericht is dan ook gedeeltelijk gebaseerd op de informatie van het Commissariaat-generaal. Betreft het rapport dat verzoekende partij als bijlage toevoegt bij haar verzoekschrift (stuk 7), stelt de Raad vast dat het erin vervatte cijfermateriaal over Guinee gebaseerd is op een bron die dateert van 2005. De Raad wijst er ten slotte nog op dat een verwijzing naar algemene artikelen en rapporten niet volstaat om *in concreto* een vrees voor vervolging aan te tonen.

Waar verzoekende partij tenslotte nog verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en dat ieder dossier individueel dient te worden beoordeeld.

2.2.9.1. Verzoekende partij stelt dat zij een alleenstaande moeder is en dat deze vaak worden gediscrimineerd in Guinee. Het is niet gemakkelijk om zo te leven in dit land, aldus verzoekende partij. Zij voegt dienaangaande het volgende rapport toe aan haar verzoekschrift: “*Situation des enfants nés hors mariage et des mères célibataires en Guinée Conakry*” (stuk 10).

2.2.9.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij niet aantoont dat zij effectief een alleenstaande moeder is. Immers, uit het voorgaande blijkt dat aan haar verklaringen over haar gedwongen huwelijk en de wijze waarop zij met haar echtgenoot zou hebben samengeleefd geen enkel geloof kan worden gehecht. Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit specifieke probleem niet heeft aangehaald tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief

dossier, stuk 6). Tenslotte wijst de Raad erop dat uit de informatie die verzoekende partij bijbrengt niet blijkt dat alleenstaande vrouwen in Guinee (in een stedelijk gebied) in die mate gediscrimineerd worden dat dit als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet kan worden beschouwd. Hoe dan ook kan verzoekende partij door het verwijzen naar algemene informatie over de situatie van alleenstaande vrouwen en buitenechtelijke kinderen niet aantonen dat er in haren hoofde een vrees voor vervolging/een risico op het lijden van ernstige schade voorhanden is.

2.2.10. Verzoekende partij legt ter terechtzitting bij aanvullende nota nog een *“Attest van de psychotherapeut dd25 maart 2014”* neer. Zij wenst hiermee aan te geven dat zij sinds 13 maart 2014 in therapie is daar zij voelt dat zij niet normaal kan functioneren omwille van de gebeurtenissen in haar thuisland. De Raad duidt verzoekende partij erop dat zulk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden die aan de basis liggen van haar psychologische problemen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen/psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.11. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij in Guinee gedwongen werd om te huwen met een vriend van haar vader en dat zij bij terugkeer haar vader en haar echtgenoot dient te vrezen. Verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij, indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, het slachtoffer zal worden van een herbesnijdenis en dat haar dochter het slachtoffer zal worden van een besnijdenis. Verzoekende partij toont tenslotte niet aan dat haar statuut van alleenstaande moeder, indien hier al geloof aan kan worden gehecht, in Guinee tot een behandeling zal leiden die kan worden aanzien als vervolging en/of als het lijden van ernstige schade. Om deze redenen besluit de Raad dat verzoekende partij noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.*

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus “Guinee: veiligheidssituatie”, oktober 2013).”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT